

Introitus: „Pojďte ke mně, všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout.“ (Matoušovo evangelium 11:28)

Dětem:

Chov pandy je pro zoologickou zahradu pětkrát nákladnější, než chov slona. Panda je bezkonkurenčně nejvzácnějším zvířetem v zajetí. A tomu odpovídá i péče, které se jí dostává. Živí se jen několika druhy bambusu. (Přesto se dosud pandy množí v zoologických zahradách, ve velmi vzácných případech i spontánně.¹ Například ve Vídni se narodila samička Yang-Yang a v roce 2016 byla březí a měla dvojčata, z nichž jedno ale uhynulo.)

Pandy jsou chvílemi na vyhynutí, skoro jako křesťané. To proto, že kolem sebe dlouhé roky chodí a nevěnují si ani trochu pozornosti. Jakoby ten druhý vůbec neexistoval. Po létech dojde na projevy vzájemné nenávisti. Pandí sameček se samičkou se navzájem zmlátí a pokoušou. A pak, někdy dojde na páření a je z toho pand'átko. Pro chov pand je třeba velké trpělivosti. A pro rodiny a pro církve také. Nepřestat spolu mluvit, byť se neshodneme. A na svém pochopení i slovech pracovat. Jen, aby ten rozhovor nepřestal.²

Čtení ze Staré smlouvy:

„Hospodinův zákon je dokonalý, udržuje při životě. Hospodinovo svědectví je pravdivé, nezkušený jím zmoudří. Hospodinova ustanovení jsou přímá, jsou pro radost srdci. Hospodinovo přikázání je ryzí, dává očím světlo. Hospodinova bázeň je čistá, ob stojí navždy. Hospodinovy řady jsou pravda, jsou nejvyšší spravedlivé, nad zlato vzácnější, nad množství ryzího zlata, sladší než med, než včelí med z plástve. Jsou poučením i pro tvého služebníka, když na ně dbá, má odměnu hojnou. Kdo může rozpoznat bludy? Zprošť mě i vin, jež jsou mi skryty. Též před opovážlivci chraň svého služebníka, nedopusť, aby mi vládli. Pak budu bez vady a shledán čistý, prost množství nevěrností. Kéž se ti líbí řeč mých úst i to, o čem rozjímám v srdci, Hospodine, má skálo, vykupiteli můj!“ (Žalm 19:8-15)

Co je to církev? aneb Hříšník slouží hříšníkovi

Kladu si otázku, co si vlastně představujeme pod názvem *církev*, *sbor* a nebo tak podobně. A stojím za to věnovat velké množství času k tomu, abychom si to vysvětlili. To, co vám dnes říkám, jsem v mnoha obměnách říkal během času, celé jsem to tu kázal v roce 2014 (ještě, než jsem se nastěhoval) a zase někdy to kázat budu. Je to třeba.

Zpátky k té církvi: Představujeme si pod členy církve ty, kteří mluví naším slovníkem? Hodné a lepší lidi? Představujeme si pod pojmem církev naše kamarády? Ty, se kterými jsme vyrostli? Partu, se kterou jsme se spřisahalí na život a na smrt? Společenství, kde se zcela liberálně může cokoliv? Případně cokoliv, co si odhlasujeme? Je církev prostorem, kde se jen hezky vyjadřujeme a kde se nemá objevit rozpor, kde jsou nevhodné otázky, když nerozumím a okamžitě je třeba rozhovoru nechat a nemluvit o ničem? Je církev místo, kam jdeme především odpočívat? To všechno je správné vyptávání. Je to sice nepříjemná otázka, ale je v pořádku.

A tak má velký smysl věnovat hodně času přemýšlení a rozhovoru o tom, co nás vlastně vzájemně určuje. Nekončit rozhovor, že se o ničem nebudeme bavit, ale znova se ptát: Jak tedy? Co rozhoduje? Ptát se na pravidla: Kdo tomu velí a jaké to má řady? Když už jsem u těch řádů: Jednota bratrská, jejíž jsme dědicové, si nedovedla představit, že by v církevním životě chyběla

¹ Viz: <http://www.ceskatelevize.cz/porady/10121359557-port/tema/196-jak-se-chovaji-koaly-a-pandy/>

² Podle knihy „Proč být křesťan?“, Timothy Radcliffe, Krystal OP, 2017

kázeň.³ Fajn! Jednota jí říkala milostná, ale milostná nebyla. Nešlo jim to. Vyvodíte z toho: No vidíte, tak by se nic takového dělat nemělo, když to ani Jednota neuměla. Radši nějakou lidovou církev, než probuzeneckou! Ale co je to *vlastně kázeň*? Můžeme tím sledovat paragrafy⁴ Řádu Církve bratrské, CIC či jiných právních dokumentů u katolíků. Nebo jsme, jako církev, učedníky Pána Ježíše Krista a účastníme se na nebeském království, které nás všechny přesahuje a máme jeho pravidla?

Pojďte, budeme sledovat jeden z příběhů evangelia, ve kterých probíhá zápas o tu samou věc. Učedníci si potřebují ujasnit, jak to teda je. Poznat pravidla. Bojují o to, kým vlastně jsou a budou. O tom, kdo rozhoduje a na čem záleží:

„V tu hodinu přišli učedníci k Ježíšovi s otázkou: „Kdo je vlastně největší v království nebeském?“ (Matoušovo evangelium 18:1)

Představte si, jak netaktní by bylo, kdybyste vstoupili do komnat anglické královny, u dveří komorník, muž v děsně nemoderní uniformě. A tam uvnitř, někde u oken postává drobná šedá paní v kostýmku, daleko menší a unavenější, než na všech obrázcích. A teď byste si pomysleli, jak je to vše zvláštní... Učedníci by však navíc nahlas zauvažovali: „To jako fakt? Je všechno v pořádku. Je tu vůbec nějaká královna?“ (A někdo by ještě hledal popelníček.)

Tento text rozehrává mnoho otázek: Pánu Ježíši často učedníci vnucovali jiný formát, než Království nebeské. V našem příběhu se jej ptali s naprostým nepochopením: Kdo je největší v Království nebeském?! Má to nějakého předsedu? Má to nějakého donátora, který postavil tenhle kostel? Má to nějakého ředitele? Kdo to vlastní? Snad Ježíše prostě přehlédli, nebo si řekli, že se Ježíš sám nechová vlastnický a královsky. Je takový plandavý vobejda, nevypočitatelný divotvorce, neřiditelný NoName... Tak je třeba hledat někoho výrazného! Mohli bychom také říci, že vycítili svoji šanci a měli cit pro byznys a sebeuplatnění. Jenže Ježíš začal učit a srazil všem hřebínek:

„Ježíš zavolal dítě, postavil je doprostřed a řekl: „Amen, pravím vám, jestliže se neobráíte a nebudete jako děti, nevejdete do království nebeského. Kdo se pokoří a bude jako toto dítě, ten je největší v království nebeském. A kdo přijme jediné takové dítě ve jménu mém, přijímá mne.“ (Matoušovo evangelium 18:2-5)

³ Více, než sto let, se Jednota bratří kázni věnovala a nakonec vydala svůj Řád až v exilu (1632 v Lešně), když už zanikala... A těch těžkých a násilných přešlapů při hledání! Něco historie: Jednota bratrská se o podobu svého přístupu k veřejným věcem docela těžce dohadovala. Bratři nechťeli přisluhovat veřejnému životu a místy se dokonce vydělovali ze společnosti. K tomu patří jedna historická zmínka z Litomyšle po roce 1490. Když bratři v ústředí Jednoty tlačili na větší kázeň a věrnost Pánu a nabádali své členy, aby odcházeli z měst, není-li jinak možné vyhnout se jmenování konšelem a dalším světským povinnostem, žádali Litomyšlští o stanovisko úzkou radu a sbor učitelů s kněžskou synodou. Bratr Matěj neustoupil a demokraticky s radou a sborem tlačil na poslušnost. Tu litomyšlský mlynář Filip s vědomím, že jde o rady mimo realitu, odpověděl církevní autoritě: „I nechťi krávy mýdla jísti!“ Jinými slovy: Mydlář se na vsi neužíví.

Téhož roku v Brandýse nad Orlicí došlo ke kompromisnímu stanovisku, ze kterého však někteří otcové opět ustoupili k tvrdšímu postoji Malé stránky. Až ve „Svolení rychnovském“ v roce 1495 docházejí k tomu, že je třeba reforem. Ani to však nepomohlo od toho, že se Malá stránka s Velkou stránkou ještě v roce 1496 dohadovaly bez valného výsledku v Chlumci nad Cidlinou...

(To svolení je jiné, než památné svolení v roce 1464 a celou kauzu popisuje F. Hrejsa v knize Dějiny křesťanství v Československu IV. svazek, vydaný Husovou teologickou fakultou v roce 1948)

⁴ § 250 - 256 Řádu Církve bratrské, pět stupňů kázeňských opatření - více v dovětku na konci kázání

Cože?! On jim najednou postavil do prostředka dítě, ještě větší NoName než byl On sám, a řekl, že pokud učedníci nezmění svoje myšlení, nejen, že nebudou vědět, kdo je největší v Království nebeském, ale ani tam nevejdou! A ten, kdo se pokoří jako dítě, bude největší?!

Jistě mluvil o sobě. Stal se dítětem... Ale jinými slovy řekl, že **každý**, kdo bude jako dítě, bude největší v království nebeském. Takže nebude v Božím království žádný lidský velitel, žádná hierarchie a kasty. Protože **v každém** bude Kristus.⁵ Přijmout dítě znamená, přijmout Krista. Tedy **být** jako dítě a **přijímat ostatní** jako děti. To jsou dveře do Království nebeského.

Ale nemluví se tu jen o nebi, kam jdeme. Tam to tak bude, ale to určitě není plán zjevovaný apoštoly jen pro budoucnost. Ježíš mluví o tomto světě. V církvi, v níž jsme už vešli do Království Božího. V níž jsme se dali na pokání a *ukázni* jsme sami svoje ambice. Jsme tu jako Boží děti. A ostatní přijímáme jako děti.

To samo muselo učedníkům připadat už vrcholně trapné. Dítě se možná už ošívalo, protože si chtělo jít hrát a Ježíš řečnil. Je přece daleko jednodušší představit si Království nebeské jako nějakou organizaci. V ní bude důležité, kdo bude muftím, kdo odaliskou. Sejde na tom, kdo velí a kdo poslouchá. Bude prostě pořádek a vše bude přesně definováno. Vše se usadí do zvyků, sepíše se kázeňský řád, paragraf ten a ten, odstavec jedna až... Aby bylo jasno. Ten je špatný a ten je dobrý, když to vysloví prezident, staršovstvo, náčelník. Jenže církev není žádná albánská kmenová rodina, aby žila neměnnými pravidly o kterých se vůbec nediskutuje, nevede se rozprava a kdo začne, byť jen zpochybňovat něco z toho, riskuje svůj život.⁶

Dítě asi odběhlo a hrálo si s ostatními a klubko učedníků se na poskakující děti dívalo. A i Ježíš svým vyučováním u těch dětí zůstal a zároveň dál mluví o dospělých, věřících jako on dětech. Má kázání, dává učedníkům *kázeň*. Nejde-li jen o *kázeň* zcepenělou do paragrafů, můžeme myslet na *sebeukáznění*, Ježíšovo *káznění*, které tady probíhá on line. Ježíš nepředstavil učedníkům jen toho, kdo je **největší** v Království nebeském, ale představuje všechny ty maličké, v nichž přichází On sám. Zajímají jej ti **nejmenší**, které brání, jako by bránil sám sebe:

„Kdo by svedl k hříchu jednoho z těchto nepatrných, kteří ve mne věří, pro toho by bylo lépe, aby mu pověsili na krk mlýnský kámen a potopili ho do mořské hlubiny. Běda světu, že svádí k hříchu! Svody sice nutně přicházejí, ale běda tomu, skrze koho přijdou. Jestliže tě tvá ruka nebo noha svádí k hříchu, utni ji a odhoď pryč; lépe je pro tebe, vejdeš-li do života zmrzačený nebo chromý, než abys byl s oběma rukama či nohama uvržen do věčného ohně. Jestliže tě tvé oko svádí k hříchu, vyrví je a odhoď pryč; lépe je pro tebe, vejdeš-li do života jednooký, než abys byl s oběma očima uvržen do ohnivého pekla.“ (Matoušovo evangelium 18:6-9)

Všichni hřešíme. Svody, pokušení a příležitosti, návody ke zlému přicházejí. Ale běda tomu, když někdo svádí maličké ke hříchu. Jinými slovy: Protože máme jeden na druhého vliv, musíme se postarat o to, abychom jedni druhé nesváděli ke zlému. Nedávali zlý příklad. Proto se musíme *ukázat*. Nemusí to být ruce, nohy či oči, stačí ústa, která plácají a vyřknou někdy takové

⁵ Kristus ve vás, ta naděje slávy... „Potom už není Řek a Žid, obřezaný a neobřezaný, barbar, divoch, otrok a svobodný – ale všechno a ve všech Kristus.“ (Dopis Koloským 3:11)

⁶ tzv. *Kanun di Lekë Dukagjini* příznačný pro tzv. tribalismus. Kanun má čtyři základní pilíře: loajalitu k rodině, čest osobní i rodinnou, pohostinnost a morálně správné chování. Mezi nejznámější pravidla kodexu patří nechvalně známá krevní msta, ale rovněž institut *burneshi* nebo také *virgjineshi*. *Burnesha* v českém překladu znamená přibližně „panna z přísahy“, tedy žena, která z vůle své či častěji z vůle rodiny přijímá doživotně mužskou roli. Složí přísahu, že prožije život v celibátu a v mužské roli (oblečení, povinnosti, práva) – že se vzdá všeho ženského. Krevní msta, která se nazývá *gjakmarrja*, se v některých oblastech Albánie stále vyskytuje. Odhaduje se, že v roce 2014 se *gjakmarrja* týkala přibližně 3000 albánských rodin. Viz <https://cs.wikipedia.org/wiki/Albánie>

nehoráznosti, že se srdce zastavuje. Těžká slova o rukách, nohách či očích mluví spíše o zásadních krocích *sebekázně*, než o sebepoškozování. Jsou to rozhodná slova. Není čas k tomu, abys se konečně *ukáznil*? Nebo je ti jedno, jakým jsi příkladem?

„Mějte se na pozoru, abyste nepohrdali ani jedním z těchto maličkých. Pravím vám, že jejich andělé v nebi jsou neustále v blízkosti mého nebeského Otce. Vždy Syn člověka přišel spasit, co zahynulo. Co myslíte? Má-li někdo sto ovcí a jedna z nich zbloudí, nenechá těch devadesát devět na horách a nejde hledat tu, která zbloudila? A podaří-li se mu ji nalézt, amen, pravím vám, bude se z ní radovat víc než z těch devadesáti devíti, které nezabloudily. Právě tak je vůle vašeho nebeského Otce, aby nezahynul jediný z těchto maličkých.“ (Matoušovo evangelium 18:10-14)

Bezohlednost vůči maličkým, neochota se *ukázat* a vytrvalé šíření svévole doléhá až k Otci v nebesích. A teď to, co rád opakuji často: Andělé, jacísi osobní zástupci každého maličkého (jak povzbuzující!), jsou v blízkosti nebeského Otce! Oh! To je krásné místo. To jsou slova, která léčí malomyslnost, pocit ztracenosti a zoufalství. Tím bychom měli povzbuzovat všechny, kdo žijí v pocitu nedůležitosti, malosti. A ty, kdo trpí v jakémkoliv a zvláště domácím násilí,⁷ aby začali mluvit.

Kdyby to naše sebeukázněná stačilo, skončil by tu Ježíš se svou řečí a my se svým kázáním. Vrchol by byl v ohleduplném jednání před maličkými. Jakousi péčí o sebe sama. Království Boží by znamenalo: „Starej se o sebe a budeš-li se starat sám o sebe, bude na světě mír a klid!“ Takové bezkontaktní řešení. Svět ale není bezkontaktní, jak se učíme v dopisu Efezským v útercích!

Ano, někdy už je pozdě! Jsou tu také ti druzí! Království Boží není jen *ukázněním* sebe sama pro vylepšení svého kreditu, svých kvalit! Svody přicházejí a maličci se dostávají také do svévole a hříchu. To Ježíšovo učení je dobré, když myslí na každého, i na toho, kdo už se dostal do nesnází, způsobených hříchem tak či onak. Proto Ježíš položí překvapivou otázku a podobenství o pastýři a stádu. Má zájem o uřednický názor, chce rozhovor.

Naše kvalita, naše *kázeň* se projevuje na tom, že se zvedneme a jdeme hledat zbloudilého přesto, že by nás mohlo těšit, že jich máme ještě devadesát devět doma. Neopíjíme se tím, že není třeba se znepokojovat, protože všechno i bez té jedné ještě funguje. Ne ne, *ukázněný* uředník se zvedá a jde pastýřsky najít tu jednu zbloudilou. Tu *neukázněnou*. Tady se projevuje Boží zájem o záchranu. Ani neuvažuje o tom, že by se nalezená ovečka nechtěla nechat zachránit. I ve zbytku kapitoly nám Ježíš představuje hřích jako řešitelný, *kázeň* jako schůdnou. Je možné nám odpustit! A Bůh chce odpouštět! A tady to říká snad nejsilněji: „Právě tak je vůle vašeho nebeského Otce, aby nezahynul jediný z těchto maličkých!“

„Když tvůj bratr zhřeší, jdi a pokárej ho mezi čtyřma očima; dá-li si říci, získal jsi svého bratra. Nedá-li si říci, přiber k sobě ještě jednoho nebo dva, aby ústy dvou nebo tří svědků byla potvrzena každá výpověď⁷. Jestliže ani je neuposlechne, oznam to církvi; jestliže však neuposlechne ani církve, ať je ti jako pohan nebo celník.“ (Matoušovo evangelium 18:15-17)

Jak se to zachraňování jedné ovce ze sta dělá? Když se ovečka nemůže *ukázat*, aby spolupracovala s ostatními devadesáti devíti a zbloudí, je třeba za ní jít. A kázat jí evangelium: „Hele, nepotřebuješ něco? Jak ti je? Můžu ti s něčím pomoci? Moc mi na tobě záleží!“ A on má možnost se hájit. Ne vždy je vše tak černobílé!

Pokud se *neukázní* a nepřijme ani to nejzákladnější kázání, *kázně* Boží milosti, pak je třeba, aby

⁷ Jak je těžké říci pravdu, to popisuje film podle skutečné události z Tennessee (USA) Pastorova žena (2011), který popisuje ženu zavřenou do pasti domácího násilí. <https://www.csfed.cz/film/308411-pastorova-zena/prehled/>

přišli další! A třeba dva a nebo tři, ať je nás více! Třeba ten jeden špatně rozuměl! V těch dvou a nebo třech je vždy přítomen Pán! Je uprostřed nich! (18:18-20) A zase zatoulanou a neukázněnou ovečku nestraší, ale dávají možnosti: „Hele, máš horečku, vždyť se celá klepeš. Co se děje? Proč to děláš, proč říkáš taková slova? Vezmeš si ode mne jídlo a pití? Pomůžu ti na nohy. Pojď se mnou. Drž se mne, nepouštěj se. To chce doktora. Mám tě moc rád!“ To vzájemné nalézání je krásné. To je zkušenost!

No, ale ono to bývá dost často tak, že ani dva či tři záchranáře ovečka neposlechne. A pokud nejde jedna ovečka za devadesáti devíti, pak devadesát devět jde za ní. Musí jí získat, *ukázní* sebe sama. Ta jedna ovce jim za to stojí! A jak se to dělá? To společenství je ochotno odložit plány, zruší stavbu, zruší rozjezd další sborové práce někde na sídlišti a věnuje se té ovečce. Naslouchá jí, ptá se. Hledá. Modlí se. A naslouchá - a pokud jsou dvě strany, je jakákoliv nejasnost - tak oběma zprostředkovává rozhovor. Snad se někteří z nás naučili být *naslouchači* jedné i druhé straně,⁸ ale jde o více - dát prostor oběma. Modlit se s nimi. Úplně slyším, jak říkáte, že to nejde, že nevíte, co se po vás chce... Tak poslouchejte. Učte se. Má to řešení! Můžeme něco dělat!

Povím to příběhem (jména, počty a místa jsem změnil): *Zubní laborantka Rút a její manžel Filip. Oba z tradičního náboženského prostředí. Velice schopní a bohatí lidé. V jejich domácnosti docházelo ke slovním potyčkám a žel i k ranám. Rút nedostávala peníze na péči o děti, nacházela doma vyházené skříně, prožívala potupné scény - ale nechtěla nic řešit, chtěla jen zázemí. Už jí selhávaly nervy, při poslední potyčce v kuchyni měla Rút v ruce i nůž a pánvičku. Poskytovali jsme jí to zázemí spolu s dalšími manželskými páry. Stejně tak Filipovi. Ale nasloucháte-li jednomu a pak druhému, musíte dojít ke vzájemnému hovoru. Toho ale nebyli schopni. Štěkali se před námi tak, že člověk nevěřil, že má před sebou vzdělané lidi, rodiče dvou dcer a dvou synů. Nakonec jsme se je pokusili přesvědčit k rozhovoru, ve kterém jsme se domluvili na pravidlech tak, že se nebudou vzájemně obviňovat, pouze mají možnost popisovat, co se stalo a jak se při tom cítili. Nesměli si skákat do řeči, od toho byli na obou stranách další muž i žena a já seděl uprostřed a měl jsem právo vstoupit do rozhovoru a zastavit jej. Podrobili se pravidlům. My jsme zase došli k věcem, které jsme na začátku nevěděli, ale taky jsme se podrobili pravidlu, že je nebudeme řešit s policií, ale dáme manželství ještě šanci. Záměr, aby se tiito lidé začali poslouchat, přestože budou mít jiné názory, se podařil natolik, že ti dva ještě spolu žijí v jedné domácnosti (ověřil jsem si to v týdnu telefonem) a k manželským párům, které jsou stále jim ku pomoci, přibyl ještě jeden soused, který se na to přes plot nemohl dívat. Rút z domácnosti nastoupila do zaměstnání a pracuje nyní u další ženy z farnosti, která je ve veřejné funkci a Rút si k sobě vzala jako svoji osobní asistentku. Denně ji vidí. Jeden z mužů chodí s Filipem na lekce zpěvu. Všechno je na očích veřejnosti a náboženského společenství. Všichni to beztak všechno věděli, ale teď se toho účastní. Bohu díky za společnou akci. Rodina funguje, děti zrají a taky to všechno vidí a učí se z toho. Tak například vypadá péče shromáždění o ovečku či dvě, které si nevidí na nos.*

Ovšem, může to dopadnout ještě jinak. A pokud té jedné ovci ani těch devadesát devět nestojí za to, aby se *ukáznila* a šla s nimi, pak ovečce celé stádo musí dopřát samotu. Žádné nucení, ale také žádné odcizení! A stále je to velice osobní „ať je ti“ jako pohan a celník. Pak se musí stát cílem misie, nikoli pastýřské péče. Pravděpodobně je úplně ve světě, pro všechno má jiné názvy a vlastně se jí o samotě, v horečkách a blouznění líbí. Pak se začíná úplně od začátku.

Pro takovou práci, pro takové vedení ke *kázní*, je v Ježíšově kázání velké zaslíbení:

„Amen, pravím vám, cokoli odmítnete na zemi, bude odmítnuto v nebi, a cokoli přijmete na zemi, bude přijato v nebi. Opět vám pravím, shodnou-li se dva z vás na zemi v prosbě o

⁸ „Tak von ti udělal tohle, no to je hrozný, no...!“ a pak s tou druhou stranou: „Aha, tak vona ti udělala tohle, to je děs!“

jakoukoli věc, můj nebeský Otec jim to učiní. Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“ (Matoušovo evangelium 18:18-20)

Uf! Děsná práce! Nešlo by to jinak? Nezvládl by to nějaký školený poradce? A kolikrát se to má zopakovat? Když se někdo nemůže *ukázat*, kolikrát mu mám odpustit? Kolikrát se za ním mám vláčet?

„Tehdy přistoupil Petr k Ježíšovi a řekl mu: „Pane, kolikrát mám odpustit svému bratru, když proti mně zhřeší? Snad až sedmkrát?“ Ježíš mu odpověděl: „Právím ti, ne sedmkrát, ale až sedmdesátkrát sedmkrát.“ (Matoušovo evangelium 18:21-22)

Sedmdesátkrát sedmkrát. Nepočítaně!

1. Co to vlastně žijeme? Boží království, siciliánskou famílii, klub či podnikatelské sdružení? Pokud máme něco jiného, než Boží království, máme tu klub či politickou stranu, pak máme kázeňský řád, který ztvdne v ustanoveních 1 až 5 a aplikuje se právnicky chladně. Stačí legalismus. (Jediné, co na tom kázeňském řádu je dobré, je uzákoněná možnost obrany. Ovečka se může domáhat ochrany, řádného prozkoumání, veřejné obhajoby - ale nesmí při tom mlžít, musí se vyjadřovat přesně a osobně. Nemůže tvrdit: „Voni mi nerozumí...“) Ale aby bylo jasno: Vítejte v nebeském království. O to nám jde!
2. Máme zájem o sebeukáznění a o to aby kvůli nám nezahynul ani jeden z maličkých. Z těch maličkých, kteří se dali na pokání a začali jinak myslet. Myslí pro Pána a jsou nesmírně zranitelní. On na ně dává pozor svými anděly. Co Bůh chce? „Právě tak je vůle vašeho nebeského Otce, aby nezahynul jediný z těchto maličkých!“
3. A to vše se opakuje nespočetně, protože všichni potřebujeme *kázeň* a všem se má ze srdce zas a zas odpouštět. Vždy se dí znovu začít! Dokud žijeme, budeme chovat pandy!

-

Jaký že mám problém s Řádem Církve bratrské? Aby bylo jasno, já se do celého řádu vejdu a respektuji jej, byť jsem pro něj nehlasoval. A zároveň doživotně budu usilovat, aby církvi stačil jen ten text evangelia v Matoušově podání, 18. kapitole. A učení apoštolů. Proč?

- ☛ Protože jsem za pětatřicet let služby neviděl, že by tento systém paragrafů účinně fungoval. Nastoupil jsem jako mladý kazatel do sboru, kde „byla v kázni“ sestra, která si vzala z rozumu (což by ještě nevadilo) muže, který byl psychicky narušený a během nějaké desítky let dovedl sestru téměř k šílenství. Namísto kázně pro ty, kteří to neřekli před svatbou, že ten milý muž není schopen párového života, byla v kázni ta, která se rozvedla... A já měl problém, kdy se má kázeň sejmut. Až se zase vdá za toho samého?
- ☛ Velký problém mám s tím, že by se „ukládala kázeňská opatření“ na dobu určitou - jaksi dopředu - abys za dva roky vychladl? Co vím já o sobě a o lidech za předem určený čas? Není kázeň doprovázením?
- ☛ Kázeň snímá staršovstvo svým usnesením. Svého času jsme měli v kázeňském řádu ještě důtku, bojoval jsem za to, aby v minulé verzi vypadla... Je to jako v SSM, ne v Jednotě bratří... Ale kazatelé a staršovstva se mění a pokud to jde takto institucionálně, jedni budou opravovat po druhých. Není kázeň doprovázením?
- ☛ Mám problém s tím, že se neprovádí pastýřská péče nestranně. Pokud se vůbec poskytuje. Například: Je mnoho mužů, kteří zmizeli a ve sborech zase zůstaly sestry se svatozáří... To taky není úplně fér. Nebo - šermuje se paragrafy a je zřetelně znát snaha dát lidem flastr. Ne je pochopit. Nevěrný muž přiznal svou nevěru, vrátil se ke své manželce a už rok bojovali o nový život. Narodilo se další robátko. Ovoce tu bylo a bylo znát, že se vše mění. Žena přišla k pokání, také našla svou vinu... A teprve pak na to přišel „nadřízený orgán“ a ukládal opatření...

No, když se zeptal, zda byl bratr ještě s nějakou jinou ženou, než tou zmíněnou při nevěře a on hlesl, že tam byla ještě jedna, byl z toho problém, protože se dohledávala po církvi ta druhá... A hlavně se to vyhlašovalo veřejně... Kdyby se jej někdo zeptal pořádně, tak by zjistil, že byl jednou v nevěstinci... Žena jako žena, ale ta zřetelná tažení za flastrem mne ničí... Celá rodina je dne mimo církev. Nedivím se! A naposled: Pastýřskou pomocí manželskému páru, kde se partner po nevěře vrátil a žili spolu náročně, ale přece - bylo vyloučení bratrovo a ponechání členství sestře, jeho manželce. Církev má potřebu rozdělovat manželské páry, které jsou cestou pokání?! Prosím, vše, co jsem popsal, to jsou příklady z mé vlastní církve. Nevymyšlené, skutečné...

- ☞ Ta zmíněná sestra z mého prvního sboru léta nepřistupovala k prostřenému stolu chlebem a vínem. Eh! Ani Kristus nevyhodil od stolu Jidáše - a to věděl co jde udělat! Fakt mám problém s odlučováním od Večeře Pánovy, protože pak je to jídlo za odměnu... A to není podle evangelia a ani podle apoštolů. Večeře Pánova je nástroj k *ukáznění*...
- ☞ Mám problém i se samotným vylučováním. Já mohu leda tak respektovat, že se bratr chová výlučně a sám se vyloučil od druhých. Ale vyloučit - ukažte mi, kde to Pán udělal jinde, než při soudu?! Když apoštol horuje pro exkomunikaci v dopisu Korintským, je jasno, že v tu chvíli říká, že to, co tolerují (z nějakého důvodu) Korintští, to je i proti římskému právu, tedy je to naprosto nelegální! A mělo by to římské právo potrestat. Tedy měli by pachatele vydat soudním institucím. Přesně je to psáno takto: „*A vy jste nadutí, místo abyste raději byli zarmouceni a odstranili ze svého středu toho, kdo se dopustil tohoto činu. Neboť já, ač tělem vzdálen, duchem však přítomen, už jsem, jako bych byl přítomen, vynesl rozsudek nad tím, kdo takový čin spáchal: ve jménu [našeho] Pána Ježíše [Krista] - až se shromáždíte, vy a můj duch spolu s mocí našeho Pána Ježíše - vydejte takového člověka Satanu k záhubě těla, aby duch byl zachráněn v den Pána [Ježíše].“ (1. Dopis Korintským 5:2-6, studijní překlad) Vůbec, ten příběh by stál za zvláštní pozornost i proto, že se jej zřejmě dotýká apoštol ve 2. Korintským 2:5nn, kde napomíná křesťany, aby to s těmi soudy nepřeháněli*
- ☞ A tak dále, chcete si o tom popovídat?